

I./2020

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

4. januar 2020

NOVOLETNI ČUDEŽ

Marija Bahvarova, 73 let, Bolgarija

Tri starejše ženice so se odločile moliti za neverne sorodnike na bolgarski največji praznik, novoletni večer. Tri gospe, vernice krajevne Krščanske adventistične cerkve Sofija Zahod, so molile ob 23.30 in nato zopet ob 0.15 v svojih domovih v bolgarski prestolnici.

Ko je 31. decembra napočil dogovorjeni čas, je Marija Bahvarova pustila moža in odraslega sina na novoletnem praznovanju in se izmuznila v drugo sobo. Molila je, da bi oba sprejela Jezusa. Nato se je spomnila svojega mlajšega brata Nikolaja. Povabila ga je na novoletno praznovanje v svoj dom, ampak ni prišel. Nikolaj je bil prijazen, deloven in pošten, toda doživel je mnogo gorja. Nekoč je bil izvršilni direktor z dobro plačo, a je žal šel v stečaj in žena ga je zapustila. Skoraj brez prebite pare je začel delati kot varnostnik na gradbišču.

Marija je za Nikolaja molila 25 minut, se za 20 minut vrnila na družinsko praznovanje in nato zopet molila za brata. Nikolaj se tisto noč ni prikazal. Prišel pa je naslednji dan in jim povedal zelo zanimivo zgodbo.

Prejšnji večer je bil določen za nočno stražo na gradbišču. Toda ko je prispel, ga je drug varnostnik odslovil, ker je čakal na ženo, s katero je tam želel praznovati novoletni večer.

Nikolaj se je odločil oditi k sestri, zato se je odpravil na bližnje tramvajsko postajališče. Ura je bila 22.30 zvečer. Dve uri je čakal na tramvaj, toda ni ga bilo.

Nenadoma se je odprlo okno v novozgrajenem stanovanjskem poslopu za postajo in prikazala sta se moški in ženska. Nikolaja sta povabila domov.

Nikolaj je stopil v lepo opremljeno stanovanje in sedel v udoben naslanjač. Kasneje je pojedel okusen obrok in gostitelja sta predvajala makedonsko glasbo, ki pa je tudi njegova najljubša. Kot izvršilni direktor je razvil okus za fine reči in sedaj je užival kakor v starih časih. Zjutraj sta ga gostitelja zbudila in povedala, da ga zunaj čaka taksi.

Strošek prevoza sta že poravnala. Ob slovesu sta Nikolaju izročila bankovec za 50 bolgarskih levov, kar je približno 25 evrov. Nikolaj ni imel niti centa.

Marija je jokala, ko je Nikolaj končal pripovedovanje.

“Bog je včeraj poskrbel zate,” je rekla. Šla je v drugo sobo ter se vrnila s Svetim pismom in adventistično knjigo, da ju podari prijaznemu paru.

“Zahvali se jima v mojem imenu,” je dejala.

Čez nekaj dni je Nikolaj vrnil Sveto pismo in knjigo Mariji.

“Zelo nenavadno,” je rekel, “šel sem do tistega stanovanjskega poslopja in odkril, da je nedokončano. Nihče še ne živi tam.”

Blok je bil prazen.

Tisti trenutek je Marija dojela, da je Bog poslal angele, da so na novoletni večer poskrbeli za njenega osamljenega brata. Bog je uslišal njeno molitev za Nikolaja.

Po tem čudežu leta 2012 je začel Nikolaj s sestro ob sobotah hoditi v cerkev.

Bog nas sliši, ko molimo za neverujoče mile in drage. Na čudežen neverjeten način lahko odgovori kakor pri Mariji in Nikolaju.

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal pri selitvi iz najetih v lastne prostore krajevni Krščanski adventistični cerkvi Sofija Zahod, v katero hodi tudi Marija.

Pištole in knjige

Marija Bahvarova se je s prijateljico odločila prodajati adventistične knjige od vrat do vrat v novi stolpnici v Sofiji.

Začeli sta v pritličju in napredovali navzgor ter potrkali na vsaka vrata. Mnoga se niso odprla. Nekatera so jima zaloputnili pred nosom.

V enem od višjih nadstropij sta se s prijateljico znašli pred šestimi vhodnimi vrati. Ko sta nekaj trenutkov stali, da bi izbrali vrata, se je vseh šest vrat na stežaj odprlo. Izstopilo je šest velikih moških, oblečenih v črne obleke, bele srajce in črne kravate, in vanju uperilo pištole.

“Knjige ponujava,” je zamomljala Marija.

Možje so ju grobo potisnili nazaj v dvigalo in eden jima je ukazal oditi.

Marija je v strahu po nesreči pritisnila napačen gumb. Namesto gumba za pritličje je pritisnila gumb za najvišje nadstropje.

Ko so se vrata dvigala odprla, sta pred seboj zagledali le ena vrata. Kljub strahu sta čutili močno potrebo, da stopita k vratom razkošnega podstrešnega stanovanja. Molili sta in pozvonili. Odprla jima je elegantna ženska.

“Koga iščete?” je vprašala.

“Radi bi vam pokazali nekaj zanimivih knjig,” je odvrnila Marija.

Ženska je hitro pogledala vso zbirko Ellen G. White Veliki boj in druge knjige ter rekla: “Vse bom kupila.”

Marija je pozneje izvedela, da je bilo nadstropje, kjer so ju pričakali s pištolami, last mafijskega šefa. Veliki možje s pištolami so bili njegovi telesni stražarji. Kmalu za tem so ga ubili. Marija ni mogla nikoli več ponovno obiskati bloka.

“Bogu sem hvaležna, da sva lahko prodali vse tiste knjige ženski v najvišjem nadstropju,” je povedala Marija.

11. januar 2020

ČUDEŽNA CERKEV
Stojan Petkov, 48 let, Bolgarija

Leta 1899 je bila knjiga Pot h Kristusu, ki jo je napisala Ellen G. White, prva adventistična knjiga, prevedena v bolgarščino in izdana v Bolgariji.

V Bolgariji, ki ima 7.076.000 prebivalcev, živi po en adventist na 999 prebivalcev.

V bolgarskem samostanu Rila je križ s 140 mikroskopskimi prizori iz Svetega pisma. Največji izmed 1.500 upodobljenih likov je manjši od riževega zrna.

Pastor Stojan Petkov je dve leti molil za novo cerkveno stavbo v Sofiji.

Ni mu bilo znano, da se je med njegovimi molitvami cerkveno vodstvo v Združenih državah Amerike odločilo del daru trinajste sobote prvega četrletja 2020 nameniti gradnji nove cerkvene stavbe za njegovo cerkev. Ni vedel, da je Bog uslišal njegovo molitev, dokler projekta trinajste sobote niso odobrili.

Bilo pa je takole. Stojan je postal pastor krajevnne Krščanske adventistične cerkve Sofija Zahod leta 2015. Tedaj so se verniki zbirali v prostorih Evangeličanske cerkve.

Stavba te cerkve v središču mesta je bila na odličnem kraju, toda Stojan je opazil težavo. Cerkveno občestvo je bilo mrtvo. Verniki so se ob sobotah zbirali k bogoslužju, in to je bilo vse. Niso imeli nobenega kuharskega tečaja ali programa za otroke med tednom. Tudi nobenih molitvenih srečanj ne.

Stojan je prosil lastnike Evangeličanske cerkve, ali bi lahko njihove prostore najeli med tednom, toda prošnjo so zavrnili brez obrazložitve. Zato se je sam odločil poiskati nove prostore. Prečesal je vso sosesko, toda nič. Ustanovil je molitveno skupino in izročil zadevo v Božje roke.

Minilo je več mesecev.

Marca 2017 je Stojan prenehal iskati nove cerkvene prostore. Namesto tega je oznanil, da bo cerkev organizirala velikonočni koncert.

Cerkev ni imela zbora. Ni imela prostora za koncert. Stojan pa je mladim v cerkvi naročil, da poskrbijo za organizacijo in petje. Mladi so voljno oblikovali zbor in Stojan je najel prostor s 50 sedeži za ta namen.

Dan pred koncertom pa je lastnik prostora odpovedal in rekel, da ga je oddal nekomu drugemu.

Stojan je hodil po mestu in molil. Ko je šel mimo nakupovalnega centra z mnogo prostimi trgovinami, se je odločil stopiti do lastnika. Imel pa je le malo denarja in lastnika ni zanimalo oddajanje prostorov verski skupnosti. Kljub temu je Stojan poklical lastnika in bil presenečen, da mu je uspelo najeti prazno trgovino za prireditvev.

Koncert je bil zelo uspešen.

Lastnik je prišel, ko so verniki po prireditvi čistili prostor.

“Zanimivi ljudje ste,” je rekel, “pričakoval sem veliko hrupa in kričanja, toda vaše vedenje je vzorno.

Ko je izvedel, da potrebujejo prostor za najem, je ponudil, da bi podrl steno in združil dve trgovini v veliko dvorano. Ponudil je tudi tretjo trgovino na drugem nadstropju, kjer bi cerkev lahko organizirala otroške dejavnosti za skupnost.

Stroški najema so bili tukaj nižji kakor za najem cerkve v središču mesta.

Potem ko se je Krajevna cerkev Sofija Zahod preselila v nakupovalno središče, je udeležba hitro narasla in cerkveni programi za prijatelje so zacveteli. Tudi nakupovalno središče je doživelo spremembe. Ko so prišli najemniki, je nekoč prazno središče oživelo. Latnik je to opazil.

“Prinesli ste mi srečo in prišlo je mnogo najemnikov!” je vzkliknil.

Verniki so začeli organizirati zdravstvene tečaje, šolo kuhanja in otroške dejavnosti. V prvem letu, odkar so na novem kraju, se je krstilo pet ljudi.

“Pred dvema letoma je bilo to nepredstavljivo,” pravi Stojan. “Prej sem le hodil v cerkev, podal pridigo in se vrnil domov. Bog je odprl vrata.”

Toda cerkev je potrebovala lastne prostore. Pastor je vedel, da najemnina ne bo vedno ostala nizka. Tudi število vernikov je kmalu naraslo na 120, zato v dvorani ni bilo več prostora za rast.

Takrat je Stojan od cerkvenega vodstva v Bolgariji izvedel, da je bila njegova cerkev izbrana, da prejme del daru trinajste sobote v prvem četrletju 2020.

Stojan je bil navdušen.

Ko se ozira nazaj, pravi, da ni naključje, da so se dobre stvari začele dogajati, ko je nehal skrbeti, ali mu bo uspelo najti nove prostore za cerkev, in se namesto tega osredotočil na širjenje evangelija.

“Gospod nam je zagotovil novi prostor za najem, ko smo načrtovali velikonočni koncert,” pripoveduje Stojan. “Tisti trenutek sem spoznal, da nam bo Bog neki dan zagotovil lastno cerkveno stavbo. Pomembno je, da napredujemo pri širjenju evangelija.”

Hvala vam, ker načrtujete radodaren prispevek za dar trinajste sobote, ki bo pripomogel pri gradnji nove zgradbe za krajevno Krščansko adventistično cerkev Sofija Zahod v bolgarski prestolnici.

18. januar 2020

NEZNANEC S TOPLIM POGLEDOM

Živko Grušev, 69 let, Bolgarija

Bolgarija je najstarejša država v Evropi, ki ni spremenila imena, odkar je bila ustanovljena, to je od leta 681.

Prvo digitalno zapestno uro je izumil Bolgar Peter Petrof.

Bolgari zmajajo z glavo, kadar želijo povedati »da«, in prikimajo za »ne«.

Upokojeni 67-letni profesor je prispel na bolgarsko državno policijsko akademijo z zadnjimi tremi izvodi knjig Velikega spopada, ki ga je napisala Ellen G. White.

Njegov cilj je bil vstopiti na visoko zastraženo dvorišče in dostaviti knjigo komandirju policijske akademije.

Za Živkom Gruševom je bil delovni teden, saj je vodjem univerz v Sofiji dostavljal knjigo Veliki spopad. Potem ko je oddal približno 100 knjig, so mu ostale le še tri.

Odkorakal je do policista, ki je stražil vhod policijske akademije. Ravno v trenutku, ko je prispel do ograje, se je ven odpeljal črn avto.

Živko je pozdravil policista in povedal, da želi obiskati komandirja.

“Komandirja ni tu,” mu je odvrnil policist.

Ravno se je odpeljal v črnem avtomobilu.

“Potem pa bi rad govoril z njegovo tajnico,” je rekel Živko.

“O čem pa bi radi govorili z njo?” je vprašal policist.

Vprašanje je bilo nepričakovano, toda Živko je takoj odvrnil: “Rad bi se pogovoril o določenem darilu.”

Policist je zapisal Živkove osebne podatke in ga spustil na dvorišče.

Med hojo proti veliki upravni stavbi akademije se je Živko spraševal, ali je policist poklical tajnico, da bi napovedal njegov obisk.

Ko je stopil v avlo, se je znašel pred majhnimi vrati in stekleno kabino za policijskega čuvaja. Vrata pa so bila odprta in steklena kabina prazna. Nekaj policistov se je ob sivem marmornem stopnišču

v predverju živahno pogovarjalo. Živko je drzno vkorakal skozi vrata in policiste vprašal, kje je tajnica.

"Tamle," je odgovoril policist osorno in pokazal proti vratom ter na izhod.

Živko je šel skozi vrata, a je ostal v stavbi.

"Gospod, prišel sem, da bi sem prinesel tvojo luč. Prosim, posreduj," je molil.

Policisti so se nehali pogovarjati.

V tistem trenutku je mož v zgodnjih tridesetih letih prišel dol po sivih marmornih stopnicah. Njegove oči so se srečale z Živkovimi in zdelo se je, da mu sporoča: "Počakaj trenutek."

Možakar se je sprehodil do policistov in se z njimi pogovoril.

Živko ni mogel umakniti pogleda s tega človeka. Še nikoli prej ni videl tako postavnega in dostojanstvenega policista. Mož je bil vitek in čeden.

"Katero delo opravlja?" se je spraševal Živko.

Možakar je bil oblečen v črno, prav kakor policisti, toda njegova oblačila so bila veliko bolj kakovostna. Njegovih ram niso krasile nikakršne oznake.

Ko se je prenehal pogovarjati s policisti, se je s toplim pogledom ozrl proti Živku, kakor bi mu hotel povedati: "Dopolnjeno je." Nato je odkorakal skozi vrata, šel mimo Živka in zapustil stavbo.

Osorni policist je pohitel v stražno kabino in policistka se mu je pridružila.

Oba sta ga v en glas vprašala: "Ali ste namenjeni k tajnici?"

Policistka si je zapisala Živkove osebne podatke in osorni policist je rekel: "Odpeljal vas bom k tajnici." Stekel je navzgor po marmornih stopnicah, kot bi mu gorelo za petami in preskakoval po dve stopnici hkrati. Živko ga je s težavo dohajal. Na vrhu stopnic je policist odprl vrata in zrl v tla, ko je Živko vstopil. Vrata je zaprl od zunaj.

Živko se je predstavil tajnici in prednjo položil tri knjige.

"To je darilo za komandirja in njegova namestnika," je dejal.

Ko je Živko nekaj trenutkov za tem zapuščal akademijo, se je radostno zahvalil Bogu, da mu je pomagal izpolniti na videz nedosegljiv cilj. Njegove misli so se vrnile k čednemu policistu s

toplim pogledom. Prikazal se je ravno pravi čas, da reši težavo. Brez njegove pomoči ne bi nikoli mogel knjig izročiti tajnici.

Živko je nedvomno prepričan, da je bil mož angel, ki ga je poslal Bog, da mu pomaga oddati sporočilo zveličanja. Spomnil se je, kako so v Heb 1,14 opisani angeli: "Mar niso vsi ti le duhovi, ki opravljajo službo in so poslani, da strežejo zaradi tistih, ki bodo dediči odrešenja?"

Srečanje s prijaznim tujcem s toplim pogledom je spremenilo Živkovo duhovno življenje in pogosto se spominja tega dne.

"Bog je velik v svoji želji po reševanju ljudi," pravi, "moj nebeški prijatelj je tako čudovit."

Živko je starešina v krajevni Krščanski adventistični cerkvi Sofija Zahod. Njej je namenjen del daru trinajste sobote tega četrtertletja, da bodo lahko zgradili lastno cerkev v bolgarski prestolnici.

Hvala, ker radodarno načrtujete radodaren prispevek.

25. januar 2020

VLAKI, TOVORNJAKI IN SOBOTA

Rosen Nakov, 48 let, Bolgarija

Uradni jezik v Bolgariji je bolgarščina in vse narodnostne skupine ga govorijo bodisi kot prvi ali drugi jezik. Je najstarejši zapisani slovanski jezik. Njihova pisava je cirilica.

Ljudsko glasbilo so dude, ki se v bolgarščini imenujejo gajde. Na svetu so le trije narodi, ki jih uporabljajo v svoji ljudski glasbi. To so Škoti, Irci in Bolgari.

Čeprav je Bolgarija v drugi svetovni vojni sklenila zavezništvo z Nemčijo, je ena izmed dveh držav (druga je Finska), ki sta edini zaščitili svoje judovske prebivalce, da jih niso poslali v nacistična koncentracijska taborišča.

Desetletni deček je z začudenjem prisluhnil prvi pridigi v Krščanski adventistični cerkvi. Pridigar je povedal zgodbo o poštarju, ki je prejel pismo, naslovljeno na Dedka mraza. Napisal ga majhen deček in želel si je vlak. Poštar ni imel svojih otrok, zato se je odločil, da ga bo dečku kupil.

Deček je bil presrečen, ko je prejel darilo.

Ko je mladi Rosen Nakov iz Sofije v Bolgariji poslušal zgodbo, je bil tudi presrečen, saj si je prav tako želel vlak.

Zgodba je ganila njegovo srce in v cerkev se je vrnil naslednjo soboto. In potem še naslednje. Kmalu je stkal prijateljstva z ljudmi v cerkvi in se sprijateljil z Jezusom.

Po zaključeni srednji šoli je moral Rosen opraviti obvezno služenje vojaškega roka v takrat še komunistični državi. Toda imel je dve možnosti: lahko se je priključil k vojakom za dve leti ali pa delal v tovarni pet let. Izbral si je delo v tovarni, da bi se izognil težavam pri posvečevanju sobote.

Vsaj deset adventistov je delalo v ogromni tovarni tovornjakov v Sofiji in Rosen se je odločil tam opraviti svojo vojaško obveznost. Ko je šel obiskat tovarno, je srečal adventista, kateri ga je povabil, naj se mu pridruži na oddelku, kjer so v tovornjake vstavljali motorje. Rosen

je šel v upravo tovarne in se prijavil za delovno mesto. Vodja pa je v Rosenovi prijavi videl, da ima izkušnje kot avtomekanik.

“Zakaj se prijavljaš na to delovno mesto?” ga je vprašal. “Ti bi moral popravljati motorje tovornjakov v delavnici.”

Rosen je takoj vprašal, ali so sobote na tem delovnem mestu proste.

“Da,” je odgovoril vodja, “delo poteka od ponedeljka do petka.”

Rosna je poslal v kadrovsko pisarno, da uredi vse potrebne papirje.

Ko je Rosen predložil vso dokumentacijo kadroviku, je vodja vprašal: "Zakaj se prijavljaš za popravila motorjev? Ti bi moral delati v delavnici za male motorje."

Na svoj prvi delovni dan v tovarni je Rosen izvedel, da v delavnici dela še šest drugih ljudi. Med malico v službeni menzi ga je sodelavec vprašal: "Koga od glavnih šefov poznaš?"

"Kako to misliš?" je vprašal Rosen.

"Imeti moraš pomembnega prijatelja v vodstvu, da si dobil tole delo," je dejal drug sodelavec.

Rosen je izvedel, da je delo v delavnici za male motorje eno najbolj priljubljenih v tovarni. Mnogi izmed tisočih zaposlenih v tovarni so opravljali težko, umazano delo. Delo na motorjih avtomobilov v delavnici za male motorje pa je bilo razmeroma lahko in čisto. Vsi Rosnovi najbližji sodelavci so delo dobili, ker so imeli poznanstvo med vodilnimi uslužbenci.

Rosen je spoznal, da ga je Bog počastil z zaželeno službo, ker ga je častil s posvečevanjem sobote.

Sodelavec, ki je sedel nasproti Rosnu, je spraševal dalje. "Kdo je tvoj prijatelj?" je vprašal.

Rosen je pokazal proti nebu. "Moj prijatelj je zgoraj," je dejal.

Od tistega dne so vsi v delavnici za male motorje in v večji delavnici vedeli, da je adventist. Mnogi so hodili k njemu po pomoč, ker se je razvedelo, da je strokoven mehanik. Bil je edini adventist v delavnici.

"Mnogo adventistov dela v tovarni, toda nobeden v delavnici," je povedal med pogovorom, "očitno me je Bog tu potreboval."

Rosen, ki je sedaj star 48 let, ne ve, ali je zaradi njegovega vpliva kateri od sodelavcev sprejel Jezusa, toda prepričan je, da je imel Bog načrt.

"Ravno tako kakor je Bog uporabil zgodbo o vlaku, ko sem bil majhen deček, da je ogrel moje srce, je mogoče hotel, da delam v delavnici, da gane srce koga tam," pripoveduje Rosen. "Dobri Gospod zna ganiti srce vsake osebe."

Del daru trinajste sobote to četrletje bo pomagal zgraditi stavbo za krajevno Krščansko adventistično cerkev Sofija Zahod v Rosnovem domačem mestu v bolgarski prestolnici.

Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

1. februar 2020

KAMNANI NA SICILIJI

Salvatrice "Salvina" Mazza, 85 let, Italija

Italija zaseda posebno mesto v cerkveni zgodovini, saj je bila prva evropska država, v kateri so oznanjali adventistični nauk. Nekdanji katoliški duhovnik poljskega rodu M. B. Czechowski se je krstil leta 1857 in deloval med francosko govorečimi ljudmi v severni Ameriki. Adventistov sedmega dne ni mogel prepričati, da bi ga poslali v Evropo, zato ga je finančno podprla druga adventistična skupnost. Leta 1864 je šel v valdenžansko vas Piedmonta Torre Pellice na severu Italije in tam poučeval adventistični nauk.

Italijanska adventistična univerza Villa Aurora (Istituto Avventista di Cultura Biblica Villa Aurora) je v Firencah v Italiji. Tam poučujejo teologijo, italijanščino, umetnost in kulturo. Slednje v večini tuje študente.

Oče je vzel 13-letno Salvino Mazza s seboj na 43 kilometrov dolgo pot s kolesom po Siciliji. Ampak ni šlo za izlet.

"Družina iz vasi Rosolini je prosila za pomoč pri razumevanju Svetega pisma," je rekel oče, preden sta se odpravila. "Pridi, da se tudi sama naučiš oznanjati Jezusa."

Oče ni imel avta, zato sta s Salvino vzela vsak svoje kolo in se odpravila na pot iz gorskega mesta Ragusa.

Pridružil se jima je prijatelj Giovanni Giallanza, ki je bil prvi adventist v Ragusi. Giovanni je očetu predstavil Krščansko adventistično cerkev, potem ko je za adventiste izvedel v Belgiji.

Čez nekaj časa sta moža in deklica prispela do družinskega doma v Rosoliniju. Sosedje so vznemirljivo kukali skozi okna in vrata.

"Kdo so ti tujci?" je vprašal eden.

"Kaj počnejo tu?" je vprašal drug.

Sosedje so obiskovalcem sledili v dom družine in kmalu je bila hiša polna ljudi. Gospod, ki je očeta povabil, je zastavljal vprašanja iz Svetega pisma. Oče je odprl Sveto pismo in pokazal odgovor. Gospod je zastavljal vprašanja in oče je odgovarjal iz Svetega pisma.

Dve ženski so motili očetovi odgovori in sta zapustili hišo. Približno 20 minut pozneje sta vstopila dva lepo oblečena gospoda z aktovkami. Ko sta kratek čas poslušala, je eden nagovoril drugega: "Tu se nič ne dogaja, le o evangeliju se pogovarjajo."

Odšla sta. Bila sta dva policista, ki sta prišla na pobudo dveh nezadovoljnih gospa.

Čez tri ure se je srečanje zaključilo in oče se je poslovil.

"Če bi rad še proučeval, mi sporoči, in zopet bom prišel," je dejal.

Zunaj je Salvina sedla na kolo in sledila očetu ter njegovemu prijatelju na poti proti Ragusi. Na njeno presenečenje se je na cesti zvrstilo na stotine ljudi.

"Oče, ali imajo verski praznik?" je vprašala Salvina.

"Da," je odvrnil oče, "velik verski praznik – zaradi nas!"

Njegov glas je izražal nujnost.

"Hitro poganjaj kolo, da se prebijemo skozi množico!" je rekel.

Vsi trije so vozili, kolikor hitro so lahko.

Iz množice so se zaslišali glasni vzkliki.

"Ne potrebujemo takšne cerkve!" je rekel prvi.

"Tu nočemo protestantov!" je dejal drug.

Ljudje so pobrali kamne in jih začeli metati proti kolesarjem.

"Ne meni se za to," je rekel oče, "le vozi!"

Salvina je vozila najhitreje, kolikor je le mogla.

Ko so bili na varni razdalji od množice, je oče ustavil, da preveri, ali je kdo poškodovan. Vsi so bili v redu. Vsi trije so sklonili glave k molitvi.

"Bog, hvala ti, ker si nas obvaroval," je rekel oče. »Na nas so metali kamne, a nam niso škodovali."

Iz Rosolinija očeta nihče ni več povabil na obisk.

Oče, ki mu je ime Carmelo Mazza, se je srečal z mnogimi ovirami, ko je oznanjal svojo vero. Kolesaril je po Siciliji, ko je po drugi svetovni vojni delal kot fotograf. Toda ne množica s kamni leta 1964 ne druge težave mu niso vzele poguma. Z Giovannijem sta odprla prvo krajevno Krščansko adventistično cerkev v Ragusi leta 1953 in ustanovila še tri druge v Mazzaroni, Modici in Vittoriji.

Salvina ima sedaj 85 let, toda kolesarske vožnje se zelo dobro spominja.

"To je bil velik čudež, ki ga nikoli ne bom pozabila," pripoveduje.

Po napadu je ni bilo nikoli strah govoriti o Jezusu. S sosedi je ravnala potrpežljivo in ljubeče, ko so jo žalili zato, ker je adventistka. Svojo vero je izpovedala tudi v šoli, čeprav so se ji sošolci in duhovnik posmehovali. Celó sedaj navdušeno pripoveduje o svojem prepričanju.

"Nadvse rada oznanjam evangelij," pravi.

Del daru trinajste sobote leta 2016 je pomagal zgraditi cerkveno stavbo v Ragusi. Verniki so se srečevali v najetih prostorih, odkar je Salvinin oče soustanovil cerkev leta 1952, zato so hvaležni za lastne cerkvene prostore. Hvala, ker ste to omogočili s svojim darom.

8. februar 2020

OD VASI DO PALAČE

Vincenzo Mazza, 70 let, Italija

Etna na Siciliji je najvišji še vedno delujoči evropski vulkan. Veličastni izbruhi so pogosto vidni daleč naokoli.

Oče je izbruhnil v besu, ko se je 16-letni Vincenzo Mazza vrnil v domačo vas na Siciliji in povedal, da se je krstil v Krščanski adventistični cerkvi. Očetova jeza se je še bolj vnela, ko je najstnik povedal, da želi postati pastor.

"Če odideš, se ne vračaj," je rekel oče, obubožani veteran iz druge svetovne vojne, ki je strogo vzgajal svojih pet otrok.

Nikomur pa se ni sanjalo, da bo Vincenzo nekoč vodil Krščansko adventistično cerkev v državi in proučeval s predsednikom.

Očetove grožnje niso vzele poguma mladeniču, ki se je krstil na daljšem obisku pri starejšem bratu, ki je bil prav tako novi adventist v drugem mestu. Vincenzo je odpotoval na adventistično univerzo Villa Aurora v Firencah. O prihodu je ugotovil, da se ne more vpisati brez denarja, dela pa ni bilo na voljo.

Razočaran se je sprehajal po majhnem vrtu ob univerzi. Ni se želel vrniti domov na Sicilijo, ker bi oče zahteval, da se mora odpovedati veri, če želi živeti doma. Goreče je molil.

Nenadoma je v ušesu zaslišal šepet, ki je dejal: "Poglej v srajčni žep."

Vincenzo je segel v žep in našel kos papirja z naslovom nemške družine, ki jo je spoznal po naključju ob svojem prihodu v Firence. Družina ga je povabila, naj jih obišče v Karlsruheju v Nemčiji.

Spomnil se je, da ima Krščanska adventistična cerkev teološko fakulteto v nemškem mestu Darmstadtu.

Ko je preštel kovance, je ugotovil, da ima ravno dovolj denarja za nakup enosmerne vozovnice do Karlsruheja, ki leži 100 kilometrov južno od Darmstadta. Vincenzo je kupil vozovnico do Karlsruheja in se z vlakom odpeljal k nemški družini. Povedal jim je, da si želi

študirati na teološki fakulteti. Potem ko je pri njih ostal eno noč, so mu kupili vozovnico do Darmstadta.

Najstnik je prispel brez denarja, brez znanja nemščine in brez napotkov, kam mora. Nekaj ur je taval okoli in iskal teološko fakulteto. Ko je prišel do gozda je nadaljeval pot in se kmalu izgubil. Sonce je zahajalo, njega pa je zeblo in lotil se ga je strah. V negotovosti se je razjokal in molil k Bogu za pomoč.

"Hej, mladenič!" je bilo slišati glas, ki ga je prestrašil, da je kar poskočil, "kaj pa iščeš?"

Vincenzo ni slišal, da bi se kdo približeval, zato je bil zelo presenečen, ko je pogledal navzgor in zagledal majhnega starčka z belimi lasmi. Kar ga je še bolj presenetilo, je bilo dejstvo, da je starček govoril nemško, a ga je kljub temu vse razumel.

"Iščem adventistično teološko fakulteto," je Vincenzo odgovoril v italijanščini. "Povedal ti bom, kako lahko prideš tja," je dejal starček, še vedno v nemščini. Starček mu je dal natančne napotke in Vincenzo je odkorakal proč. Po nekaj korakih se je obrnil, da bi se tujcu zahvalil za pomoč, a ga nikjer več ni bilo.

Vincenzo je prispel na teološko fakulteto in učiteljem razložil svoje razmere. Vpisali so ga in mu zagotovili delo. Vincenzo je postal pastor, ki je vse življenje služil cerkvam v Nemčiji in Italiji. Služil je tudi kot vodja Krščanske adventistične cerkve v Italiji od 1995 do leta 2000, ko so ga upokojili.

S svojim očetom je ohranil redne stike. Ko je minilo precej časa, je oče Vincenza prosil za odpuščanje.

"Bil sem avtoritaren oče," je dejal, ko so ga neko poletje Vincenzo, njegova žena in dva sinova obiskali na Siciliji.

"Tega se zavedam in zelo mi je žal za to, kar sem storil otrokom."

Kot vodja Krščanske adventistične cerkve je Vincenzo nekoč napisal zahvalno pismo predsedniku države Oscarju Luigiju Scalfaru za njegove besede podpore, ki jih je izrekel v korist protestantom.

Nekaj dni po tem, ko je poslal pismo leta 1997, ga je predsednik Scalfaro poklical z vabilom, da se mu pridruži v predsedniški palači.

Po prvem obisku sta postala dobra prijatelja. Predsednik Scalfaro ga je večkrat povabil in vsakokrat dejal: "Pastor Mazza, prosim, beri Sveto pismo z menoj. Moliva skupaj.«

Prijateljstvo je doseglo višek, ko je predsednik sprejel Vincenzevo vabilo na otvoritev adventističnega doma za upokoјence v Forliju leta 1998. Predsednikova navzočnost je neopazen dogodek spremenila v odmevno novico. Državlјani, ki prej nikoli niso slišali za adventiste, so se sedaj seznanili s Krščansko adventistično cerkvijo in sedmim dnevom – soboto.

Danes je Vincenzo star 70 let ima Parkinsonovo bolezen, ki je napredovala. Toda po srcu je še vedno pastor in na svoji Facebookovi strani objavlja krajše pridige.

To četrtletje bo del daru trinajste sobote pomagal obnoviti glavno stavbo na Akademiji Marienhöhe v Darmstadtu, v Nemčiji. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

15. februar 2020

VPRAŠANJE SOBOTE

Vincenzo Gallina, 29 let, Nemčija

Razkropljeni posvečevalci sobote na manjše skupine ljudi, ki so pričakovali Kristusovo skorajšnjo vrnitev, so se v Nemčiji pojavili že leta 1844. Na Bavarskem so bili kristjani, ki so sprejeli svetopisemsko soboto pod navdihom spisov Tennhardta, nürnberškega svetopisemskega učenca iz 18. stoletja. Leta 1902 sta se v Krščanski adventistični cerkvi krstila dva človeka iz Württemberga, ki sta sedmi dan, soboto, posvečevala več kakor 50 let.

Nemški specialist za informacijsko tehnologijo Vincenzo Gallina ni mogel dojeti, kaj se dogaja. Zdelo se je, da se vesoljne krize vrstijo ena za drugo – 11. september, evropska finančna kriza, Krim in imigrantska kriza. Nekaj je bilo narobe, in Vincenzo se je spraševal, ali je napočil konec sveta. S težavo je razumel na videz nelogične odločitve politikov. Na YouTubu je iskal odgovore. Vmil se je v cerkev, ki jo je obiskoval kot otrok.

Vincenzo se ni udeleževal le nedeljskih bogoslužij. Hodil je tudi na bogoslužja ob sobotah in sredah. Njegovo zanimanje za vero je naredilo tako globok vtis na cerkveno vodstvo, da so ga poskušali prepričati, naj postane duhovnik. Vincenzo je odklonil. Želel je le odgovore na svetovne dogodke in živeti sveto življenje. Ko je raziskoval, se je v srcu oprijel treh pomembnih načel:

- slediti resnici, ne glede na to, kam vodi;
- biti iskren do drugih, še posebej do sebe;
- ravnati v skladnosti s svojimi besedami.

Ko je bral Sveto pismo, je postal zafrustriran. Ni razumel, kaj bere. Neko noč je obupano molil, da bi mu Bog poslal koga, kateri mu bo razložil Sveto pismo.

"Bog, odpusti mi, ker sem preveč nespameten, da bi razumel tvojo besedo," je molil.

Naslednjič, ko je iskal po YouTubu, je naletel na pridigo adventističnega evangelista. Nekaj je preskočilo v njegovem umu, ko

je poslušal. Všeč mu je bilo, da je govornik uporabil Sveto pismo, da je potrdil vse svoje besede.

Kmalu si je po YouTubu ogledoval po pet pridig na dan in njegov um je kot suha goba vpil vse novo znanje.

Prepričan, da je sedmi dan svetopisemska sobota, je začel ob sobotah obiskovati Krščansko adventistično cerkev v domačem mestu Kölnu. Želel je slaviti Boga Stvarnika. Želel je Hudiču dokazati njegovo zmoto v trditvi, da je nemogoče izpolnjevati Božje zapovedi. Želel je biti iskren in slediti resnici, kamor koli je vodila.

Ker je še vedno živel pri starših, je bilo težavno živeti sveto. Njegovi starši niso molili pred obroki in ob sobotah je poslušal zvok televizije. Začel ga je glodati dvom glede pomembnosti posvečevanja sobote.

Premleval je Jezusove besede iz Mr 2,27: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.«

Prav tako se je spomnil Pavlovih besed iz Rim 6,14: »Saj niste pod postavo, ampak pod milostjo.« In prenehal je posvečevati soboto.

Neki petek večer je Vincenzo po sončnem zahodu delal na računalniku, ko je slišal glas: "Veš, ne držiš se ene mojih zapovedi."

Vincenzo se je spomnil svojega načela, da mora biti iskren do drugih in do sebe.

"Res je, ne posvečujem sobote," je dejal, "toda, ali je res tako pomembna?" Vrnil se je k delu.

"Veš, ne držiš se zakona," ni odnehal glas, "kar počneš, ni prav."

"Toda, ali je res tako pomembno posvečevati ta dan?" je vprašal Vincenzo in z mize vzela temno zeleno Sveto pismo, "ali ni Jezus rekel, da je sobota narejena za človeka? Ali ni tako, da nismo več pod postavo?" Glas pa je še kar nadaljeval in Vincenzo je končno molil za vodstvo. Pokleknil je in s Svetim pismom v roki Boga prosil za jasen odgovor. "Ali želiš, da posvečujem soboto?" je molil, "ali je ta dan tako pomemben zate? Potrebujem pomoč pri tej odločitvi."

Menil je, da mora dati Bogu priložnost za odgovor. Ko se je ozrl na Sveto pismo v rokah, se je odločil, da ga bo naključno odprl in sprejel, kateri koli odgovor bo dobil od Boga.

Vincenzo je zaprl oči in odprl Sveto pismo. Pogledal je na odprto stran in prebral besedilo v Iz 58,13-14, ki pravi: »Če zadržiš svojo nogo

na soboto, da ne delaš po svoji volji na moj sveti dan, če imenuješ soboto užitek in častitljiv sveti Gospodov dan, če ga častiš, namesto da bi šel po svojih poteh, namesto da bi iskal svojo voljo in govoril prazne besede, tedaj se boš veselil pred Gospodom.«

Vincenzo je začel jokati. Ni mogel več delati, potem ko je prejel takšen odgovor. Ugasnil je računalnik in odprl Sveto pismo.

Od takrat nikoli več ni imel dvomov glede sobote. V soboto zjutraj se je vrnil v cerkev in jo vse do sedaj, ko je star 29 let, še vedno obiskuje.

To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal obnoviti glavno stavbo akademije Marienhöhe v nemškem mestu Darmstadt. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

22. februar 2020

ATEISTIČNI MISIJONAR

Jan Haugg, 30 let, Nemčija

Nemčija je znana kot das Land des Dichter und Denker, kar pomeni deželata pesnikov in mislecev. Skladatelji Bach, Beethoven, Händel, Schumann, Mendelssohn, Brahms, Wagner in Strauss so bili vsi Nemci. Prav tako tudi nekaj izmed najbolj slovečih filozofov, kot na primer Kant, Hegel, Schopenhauer, Nietzsche in Heidegger. Znani nemški avtorji so Goethe, Schiller, Hoffman in Remarque. Znani umetniki pa Holbein, Dürer, Friedrich in Klee.

Nič ni Jana Haugga veselilo bolj kakor reševanje okolja. Že kot 18-letni dijak se je priključil nemški politični stranki, da bi se lotil težav z njim. Med študijem je prijateljem kazal okoljevarstvene filme in tudi sam poskušal živeti bolj zeleno z izbiro hrane, potovanj, čistil in higienskih pripomočkov. Vsakič se je tudi sprehodil po stanovanju, ki ga je delil s sostanovalci, in ugašal nepotrebne luči v sobah in pogosto vznejevoljil druge.

Bil je misijonar, toda brez Jezusa. Njegova vera je bila reševanje okolja. Kot mednarodni študent podjetništva si je zagotovil pripravnost v banki, ki je delovala okolju prijazno in svojo obveznost mednarodnega dela opravil v norveški prestolnici Oslu.

Težave pa je imel z iskanjem bivališča v Oslu po dostopni ceni. Nato se je spomnil družine, ki jo je spoznal dve leti poprej, ko je v želji, da bi se naučil biti bolj samozadosten, preživel poletje na norveški kmetiji.

Omenjeno družino je po elektronski pošti prosil za pomoč, in čez nekaj dni so mu odgovorili, da so našli nekaj primernega zanj.

Jan se je kmalu po prihodu v Oslo zavedel, da je med samimi adventisti. Njegov novi sostanovalec David Mikkelsen je bil adventist, ki je živel v majhni sobi v domu, namenjenem adventističnim študentom. Jan je bil zagrizeni ateist iz nekdanje vzhodne Nemčije, ki ima največ ateistov na število prebivalcev na svetu. Več kakor 60 odstotkov vzhodnonemškega prebivalstva se opredeljuje za ateiste.

Jan je bil hvaležen za bivališče, vendar si je mislil: "Gotovo me bodo poskušali spreobrniti, toda ne bo jim uspelo, saj vem, kaj verujem." Tri mesece se ni zgodilo nič.

Janu so bili adventistični študentje všeč in do njega so bili prijazni, tudi ko je kršil hišna pravila z vnosom alkohola. Pridobili so si njegovo zaupanje s tem, ko so poskrbeli za njegove potrebe.

Neki dan so Jana povabili, da se pridruži 50 mladim adventistom pri potovanju z ladjo po južni Norveški. Na potovanju mu je bilo všeč in zadovoljen je bil, ker so mladi kazali zanimanje za njegovo skrb za okolje. Nato pa je eden od mladinskih vodij, Joakim Hjortland, Jana povabil, da bi z njim proučeval Sveto pismo. Jana to ni zanimalo, a ni hotel užaliti Joakima. Poskušal se je domisliti dobrega izgovora.

"Danes smo na tesnem s časom," je dejal, "mogoče jutri."

Naslednje jutro je Joakim dejal: "Ali se spomniš, o čem sva govorila včeraj? Kaj, ko bi proučevala Sveto pismo?"

Jan je poskusil z drugim izgovorom. Rekel je: "Ne morem proučevati Svetega pisma, ker ga nimam." Pozneje je to poimenoval najbolj neumen izgovor, ki bi ga lahko izbral, saj je bil vendar med ljudmi, ki imajo Sveto pismo. V nekaj trenutkih ga je dobil v roke.

Da bi verjel Svetemu pismu, mora oseba najprej verovati, da je to Božja beseda. Jan ni veroval v Boga.

Joakim je Sveto pismo odprl pri Dan 2. Jan je osupel prisluhnil Danielovemu prerokovanju o vzponu in padcu Babilonskega, Medo-perzijskega, Grškega in Rimskega kraljestva. Videl je, da je današnja Evropa razdrobljena, kakor kažejo stopala kipa, narejenega iz gline in železa.

Ugotovil je, da Sveto pismo vsebuje nadnaravne podatke, in je kupil en izvod za nadaljnje proučevanje. Adventistični prijatelji so mu pomagali poiskati svetopisemske odgovore na vprašanja o začetku greha, zakaj Bog ni uničil Satana in kako lahko verujemo v stvarjenje in ne v evolucijo. Prišel je dan, ko se je odločil srce izročiti Jezusu.

"Nikoli si nisem želel postati kristjan, toda teža dokazov je bila preočitna," pripoveduje Jan, "mora obstajati Bog. In če Bog je in je, kar pravi, da je, potem je edina logična odločitev slediti mu. Le kdo bi se pridružil poraženi strani, ki je že izgubila bitko? To bi bilo nespametno. Želel sem biti del zmagovalnega moštva."

Danes je Jan star 30 let in se usposablja za pastora na teološki fakulteti Bogenhofen v Avstriji. Upa, da bo po zaključenem šolanju lahko razlagal evangelij ateistom v vzhodnem delu Nemčije in okoljevarstvenim aktivistom.

"Še zlasti si želim, da bi lahko oznanjal ljudem, ki so del zelenega gibanja in želijo rešiti svet z lastno močjo," pravi Jan. "Če bi le Jezusa vključili v celotno zadevo, bi njihovi napor lahko šli v pravo smer. Oni so misijonarji, toda brez Jezusa, in njihovo delo ne bo prineslo večnega življenja."

To četrtoletje bo del daru trinajste sobote pomagal obnoviti glavno stavbo akademije Marienhöhe v Darmstadtu v Nemčiji. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

29. februar 2020

MOLITEV V KOPALNICI

Dante Marvin Herrmann, 36 let, Španija

Špansko področje je bilo dodeljeno Latinski zvezi konferenc, ko je bila organizirana leta 1902. B. G. Wilkinson, Jean Vuilleumier in Jules Robert so bili leto pozneje poslani preverit in ocenit možnosti za evangeliziranje v Španiji. Posebno pozornost pa so morali nameniti velikima mestoma, Barceloni in Madridu. Jules Robert je ob vrnitvi napisal: "Po štiritedenskem bivanju v Španiji lahko o tej deželi podamo le dobra poročila, kar zadeva možnosti za evangelizacijo, saj je kljub obstoječim okoliščinam Bog odprl pot." ("Messenger de la Prophétie," maj 1903)

Prvo leto na adventističnem kolidžu v Španiji je bilo težko. Dante Marvin Herrmann je porabil zadnje prihranke, da je lahko poravnal znesek za polletno šolnino, ki je znašal približno 5.000 evrov. Med predavanji pa je delal, da bi zaslužil še 5.000 evrov, saj je moral preskrbeti ženo in dva majhna sinova.

Sedaj je bilo pred njim dolgo poletje, ko je moral biti zdoma in delati kot literarni evangelist, da bi zaslužil dovolj, da plača naslednje leto šolanja.

Dante se ni branil dela, toda ni se vpisal na Adventistični kolidž Sagunto, da bi prodajal knjige. Čez poletje je nameraval potovati od cerkve do cerkve in pripovedovati, kako je on, do zob tetovirani Nемеc pustil življenje zasvojenosti z drogami na Kanarskih otokih, da bi postal adventist.

Dante se je moral pogovoriti z Bogom o finančnih težavah. Šel je v svoj najljubši kraj miru in tišine, v domačo kopalnico, in zaklenil vrata. Pokleknil je in Bogu izlil svoje srce.

»Očka, prvo leto je zaključeno. Po ocenah sem med najboljšimi v letniku in vidim, da si me poklical sem,« je dejal.

Dante je v osebnih molitvah Boga naslavljajal z izrazom očka.

»Očka, vem, da nekaterim študentom zagotoviš šolnino,« je nadaljeval, »prosim, pomagaj mi, ker ne želim delati kot literarni

evangelist osredotočen na služenje denarja. Rad bi oznanjal Jezusa. Potrebujem svobodo, da bom lahko to počel. Sedaj pa, ko sem porabil vse prihranke, nimam več denarja. Očka, prosim, pomagaj mi.«

Dante je trenutek počakal in zaznal miren tih glas, ki je v njem govoril: »Koliko potrebuješ?«

»Pa poglejva,« je premišljeval Dante, »do konca študija imam še pet let in vsako leto stane 10.000 evrov. Potrebujem 50.000 evrov.«

»V redu,« je dejal glas, »ali veruješ, da ti to lahko zagotovim?«

»Saj veš, da ne verujem,« je rekel Dante, »toda hvaležen sem ti, da mi lahko ti pomagaš verovati, in sedaj se ti zahvaljujem za 50.000 evrov.«

Deset minut pozneje je Dante prejel 50.000 evrov.

Po molitvi je šel iz kopalnice v sobo za goste pozdravit svojo mamo, ki je bila na obisku.

»Pozdravljena,« je dejal, ko je stopil v sobo, »saj veš, da te imam rad.«

Mama je nepremično sedela na postelji in njen obraz je bil bel kakor stena. V eni roki je držala mobilni telefon.

»Kaj pa se je zgodilo?« je zaskrbljeno vprašal Dante.

»Nekaj neverjetnega se je zgodilo,« je odvrnila.

»Kaj pa?« je poizvedoval še naprej.

»Saj veš, da se že deset let trudim prodati svojo hišo v Nemčiji,« je odvrnila, »ampak ravnokar sem prejela sporočilo po WhatsApp-u od človeka, ki bi jo rad kupil in ponuja 50.000 evrov več, kakor sem sama zahtevala zanj.«

Dante ni vedel, kaj narediti. Ni se mu zdelo, da bi bilo prav, če bi kar bleknil: »To je moj denar. Molil sem zanj.«

»Počakaj,« je rekel na glas, »moram v kopalnico.«

Zaklenil je vrata in pokleknil na tla ter molil: »Očka, če bi prosil za 100.000 evrov, ali bi mi jih dal?«

»Dante,« je rekel glas, »Prosil si za 50.000 in dal sem ti 50.000 evrov.«

»Da, ampak če bi prosil za 100.000, ali bi mi jih dal?«

»Da, dal bi ti 100.000 evrov. Toda, prosil si za 50.000, in zato sem ti jih dal 50.000.«

»Ali si lahko premislim?«

»Ne, ne moreš,« je odvrnil glas, »naučiti se moraš misliti višje. Tvoje misli so zelo majhne. Živiš le za trenutek, jaz pa bi ti rad dal več. Rad bi, da veruješ vame. Rad bi, da veruješ, da ti bom dal tisto, kar potrebuješ.«

»V redu,« je rekel Dante, »kdo pa bo povedal moji mami, da bi mi morala dati ta denar?«

»Ali veruješ, da jaz to lahko naredim?«

»Da, verujem, verujem!« je vzkliknil Dante.

Vrnil se je v sobo za goste, kjer je njegova mama še vedno sedela na postelji.

»Dante, veš kaj? Mislim, da bi bilo najbolje, da tebi dam ta dodatni denar, da boš lahko plačal študij.«

Dante, ki je star 36 let in zaključuje drugo leto študija, veruje, da Bog vodi tiste, ki hodijo v poslušnosti in veri.

»Ko je Bog uslišal mojo molitev, sem ugotovil, da je hoja z Bogom hoja v veri,« pripoveduje Dante. »Bog nam mogoče ne razodene vsega, kar se ima zgoditi. On le prosi, da mu zaupamo.«

To četrletje bo del daru trinajste sobote bo pomagal Adventističnemu kolidžu Sagunto obogatiti svoje posestvo z novim poslopjem za teološko fakulteto. To bo omogočilo, da bo še več študentov, kakršen je Dante, študiralo in služilo Bogu.

7. marec 2020

DESET LET ISTE SANJE

Laurentiu Stefan Druga, 35 let, Španija

Prvi poznani spenjač je bil narejen v 18. stoletju v baskovski pokrajini Španije za francoskega kralja Ludvika XV. in vsaka sponka je imela vgravirano kraljevo znamenje.

Le trije adventistični otroci so bili vpisani v osnovno šolo blizu romunske prestolnice Bukarešte. Vsi trije so bili v razredu Laurentiuja Stefana Druga. Šlo je za osmi razred osnovne šole. Prav kmalu so ga povabili v cerkev. Laurentiu je vzljubil Jezusa in se krstil.

V njem se je razcvetela želja, da bi postal pastor. Adventistična šola v Bukarešti pa je imela le 20 prostih mest in Laurentiu se je moral dobro odrezati pri sprejemnem izpitu.

Na dan izpita je Laurentiu stopil v učilnico in se usedel za veliko mizo. Pogledal je v polo, ki je ležala pred njim, in odgovoril na vprašanja. Dosegel je 21. mesto.

»Nič hudega,« je dejal staršem, »naslednje leto bom spet poskusil.«

Tisto leto pa je postal v svojem duhovnem življenju lahkomišeln.

Ko je napočil čas za sprejemni izpit, je stopil v isto učilnico. Usedel se je za isto veliko mizo. Ozrl se je v polo pred sabo, toda nekaj ni bilo v redu. Vedel je, da živi nesveto življenje in njegov um je bil popolnoma prazen. Nenadoma je vstal in zapustil učilnico.

Minilo je nekaj let. Laurentiu se je preselil v Španijo in postal gradbenik. Poročil se je in se še bolj oddaljil od Boga. Pri 23 letih je naletel na strica, adventista, ki je prav tako delal v Španiji. Spomnil se je svoje prve ljubezni do Boga in želje, da bi postal pastor. On in njegova žena sta se skupaj krstila.

Tik preden je napočil veliki dan, se je začel Laurentiu spraševati, kako naj načrtuje svoje novo življenje.

»Bog, kaj je tvoj načrt zame?« je molil.

Naslednji dan je zopet molil: »Bog, kaj je tvoj načrt zame?«

Dve noči po krstu je Laurentiu sanjal. V sanjah je stopil v učilnico, se usedel za veliko mizo in se zazrl v papir. Zgrožen je ugotovil, da gre za test iz matematike in da se zadnje leto ni učil. Njegov um je postal popolnoma prazen. Strah se je spremenil v paniko in njegovo srce je začelo divje razbijati. Tisti trenutek se je Laurentiu zbudil. Ura je bila tri zjutraj.

»To so bile le sanje,« si je zagotavljal.

Ko je zaspal, je imel še ene sanje. Tokrat je stal, govoril in se smehljaj v svoji madridski cerkvi. Ljudje so ga z velikim zanimanjem poslušali. V sebi je čutil popoln mir in Božjo navzočnost. Zjutraj je pozabil na sanje.

Tisti večer je kot po navadi molil: »Bog, kaj je tvoj načrt zame?«

Ko je zaspal, je sanjal, da je stopil v učilnico, se usedel za veliko mizo in se zazrl v papir in videl, da gre za jezikovni preizkus znanja romunščine. Zadnje leto se ni nič učil in njegov um je postal popolnoma prazen. Lotila se ga je panika. V naslednjem trenutku pa je sedel za drugo mizo. Sedaj se je smehljaj, ko je govoril s skupino ljudi, ki ga je z zanimanjem poslušala. Srečen je zaznal Božjo navzočnost.

Podobne sanje so se ponovile skoraj vsako noč. Učilnica je bila vedno ista, tema izpita pa se je spreminjala. Nikoli ni bil pripravljen za izpit in vedno je bil zaradi tega nesrečen. Nato se je prizor spremenil v cerkev, drugo mizo ali skupino ljudi. Poučeval je in čutil Božjo navzočnost.

Po približno treh mesecih sanj se je začel Laurentiu spraševati, ali nemara Bog želi, da bi postal pastor.

»Toda, kako?« je spraševal Boga, »ne morem dati odpovedi v službi. Poročen sem in imam družino, za katero moram skrbeti.«

Sanje so se še vedno ponavljale. Minilo je leto, nato dve, tri, štiri.

Staršem in nekaj dobrim prijateljem je povedal o sanjah, a so jih zavrnili, češ da gre za delovanje njegove podzavesti.

Sčasoma se je na sanje navadil. Med spanjem je čakal, da se je prvi, nesrečni del končal, da je lahko užival v prijetnem, drugem delu.

Še vedno je vsak večer molil: »Bog, kaj je tvoj načrt zame?«

Po desetih letih je Laurentiu ženi povedal o sanjah.

Neki večer sta se z ženo udeležila mladinske konference, kjer je bilo približno 250 ljudi. Zdelo se je, da govornik bere njegove misli.

Vsakokrat, ko je Laurentiu podal ugovor o tem, da bi postal pastor, je govornik s prižnice podal odgovor.

Njegova žena ga je dregnila. »Moraš na teološko fakulteto,« je dejala.

Čez tri mesece so se Laurentiu, njegova žena in devetletni sin preselili na adventistični kolidž Sagunto, ki je 380 kilometrov vzhodno od Madrida. Tisti dan so sanje prenehale.

Laurentiu se trenutno pogloblja v drugo leto študija.

»Vsako predavanje, ki se ga udeležim, in vsak trenutek, ki ga preživim s profesorji, je kakor drugi del sanj,« pravi. »Prav nič ne pogrešam prvega dela sanj. Drugi del pa sedaj predstavlja resničnost mojega življenja.«

To četrtoletje bo del daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi nujno potrebno stavbo za teološko fakulteto, kjer Laurentiu študira na adventističnem kolidžu Sagunto.

14. marec 2020

PRED VELIKO ODLOČITVIJO
Paula Cristina Ghibut, 18 let, Romunija

Adventistični nauk je v Romuniji prvi oznanjal M. B. Czechowski, Poljak, nekdanji katoliški duhovnik, ki je izvedel za sedmi dan – soboto in skorajšnjo Jezusovo vrnitev med bivanjem v Združenih državah Amerike. Ko se je leta 1864 vrnil v Evropo, je te nauke oznanjal v Italiji in Švici, čeprav ga tja ni poslala Krščanska adventistična cerkev. Pozimi leta 1868-69 je prišel v Romunijo in pridigal v Pitesti. Tam je približno dvanajst ljudi sprejelo sporočilo.

Kaj narediš, ko je pred teboj velika odločitev?

Paula Cristina Ghibut iz Romunije je bila pred veliko odločitvijo. Stara je bila 14 let in tik pred zaključkom osmega razreda. Odločiti se je morala, kam gre na srednjo šolo. Želela si je postati učiteljica na osnovni šoli. Lahko bi se vpisala na bližnjo javno srednjo šolo, ki je ponujala poseben učni program za vzgojitelje. Toda ona je že od vrta obiskovala adventistične šole. Adventistična šola pa je ponujala le znanstveno smer.

Paula je molila in brala Sveto pismo doma v vasi Targu Mures na severu osrednje Romunije. Pogovarjala se je s starši in prebirala odlomke iz knjig soustanoviteljice Krščanske adventistične cerkve Ellen G. White.

Ko je brala, je našla nasvete, da naj bi se adventistični otroci šolali v neadventističnih šolah, zato da bi bili luč svetu.

V knjigi Nasveti staršem, učiteljem in študentom, ki jo je napisala prav tako Ellen G. White, je brala: »Kristusovi sledilci se morajo ločiti od sveta v načelih in interesih, ne smejo pa se izolirati od sveta.« (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, str. 323)

Iz knjige Veliki boj je zvedela, da so valdenžani uporabili krščanski vpliv za spremembo celotnih šol od 13. stoletja dalje.

Paula se je odločila za vpis na javno šolo. Mislila si je, da bo med šolanjem za učiteljico imela dobro priložnost za oznanjanje Jezusa.

Najprej pa je morala opraviti sprejemni izpit. Molila je: »Če je tvoja volja, da se tu šolam, mi, prosim, pomagaj, da se dobro odrežem.«

Tekma za 150 prostih mest na šoli je bila ostra. Za vsako mesto so se prijavili štirje. Paula se je uvrstila na sedmo mesto. Toda še vedno ni čutila miru.

Težko je bilo zapustiti adventistično šolo. Vedela je, da učitelji na javni šoli ne bodo molili in dijaki ne bodo peli pesmi o Jezusu.

Dva tedna pred začetkom šolskega leta je imela Paula sanje, da je na javni šoli. Učitelji so bili ošabni in neljubeči ter so jo krivili za napake njenih sošolcev. Krive obtožbe so Paulo razžalostile. Ko se je ob koncu dneva pripravljala na odhod domov, je slišala glas, ki je kričal: »Beži, beži in se nikoli več ne vrni!«

Paula se je obrnila, da bi videla, kdo kriči, toda nikogar ni bilo.

Ko se je zjutraj zbudila, se je spraševala, kaj te sanje pomenijo. Ker je vedela, da jih lahko povzroča tudi Satan, je molila: »Bog, če so te sanje od tebe, mi to, prosim, potrdi na še en način.«

Paula se je po nasvet obrnila na starše, ti pa so ji rekli, da se mora sama odločiti. Zato je molila in se postila nekaj dni. Prav tako je še bolj brala Sveto pismo in spise Duha preroštva. Bila je presenečena, ker je vse, kar je brala sedaj, nakazovalo, da mora na adventistično šolo.

V knjigi Nasveti staršem, učiteljem in študentom na 175. strani prebrala, da je hudobno nad otroke postaviti ošabne in neljubeče učitelje. V isti knjigi je na 176. strani prebrala tudi: »Naše cerkvene šole je Bog posvetil, da pripravijo otroke za to veliko delo.«

Pomislila je: »Za učiteljico sem hotela izšolati v javni šoli, toda adventistična šola me lahko še bolje pripravi, čeprav je poudarek na znanosti.«

Potem je v knjigi Odgovorno starševstvo prebrala: »Starši morajo pri načrtovanju izobraževanja otrok zunaj doma razumeti, da jih ni več varno poslati v državne šole. Potruditi se morajo, da jih pošljejo v šole, v katerih bodo pridobili izobrazbo, ki je utemeljena na Svetem pismu.« (Ellen G. White, *Child Guidance*, str. 304)

Paula je šla na adventistično šolo.

Naučila se je nekaj pomembnih naukov o razumevanju Božje volje. Molila je in starše prosila za nasvet. Brala je Sveto pismo in besede Duha preroštva. Nato pa je sprejela odločitev.

Paula je prepričana, da se je prav določila.

Med šolanjem na adventistični šoli je izročila srce Jezusu in se pri šestnajstih letih krstila. Sedaj je stara 18 let in bo kmalu maturirala. Zaveda se, da ima še veliko časa, da se na univerzi nauči poučevati.

»Moja hoja z Bogom je bila potek,« pripoveduje, »nisem se drogirala in potem doživela čudežno spreobrnitev. Namesto tega me je Bog vodil korak za korakom. Mlade bi rada spodbudila, da prav tako korak za korakom živijo za Jezusa. Prepoznati ga moramo v vsakem življenjskem koraku, in On bo deloval v našem življenju.«

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal programu za doseganje mladih v Romuniji. Hvala za vaš dar.

21. marec 2020

BOG V ZAPORU

Elena, 20 let, Romunija

Ime Romunija izhaja iz latinske besede romanus, kar pomeni državljani Rimskega cesarstva.

Grad Peles Castle v bližini mesta Sinaia je bil prvi evropski grad, ki ga je v celoti razsvetljevala elektrika, pridobljena iz lastne elektrarne in z lastnim centralnim sistemom za ogrevanje, ki je bil zgrajen leta 1888 in je v uporabi še danes.

Prvo najvišjo možno oceno, popolno desetico, so na Olimpijskih igrah podelili leta 1976 romunski telovadki Nadii Comaneci za njen nastop na dvovišinski bradlji v Montrealu v Kanadi.

Najvišjo leseno cerkev na svetu in drugo najvišjo strukturo v Evropi najdemo v Sapanta Peri, Maramuri, v severozahodni Romuniji. Cerkev je visoka 78 metrov. Na vrhu ima 7-metrski križ, ki tehta 454 kilogramov.

Sem dvajsetletna vase zaprta Romunka. Ko sem prvič srečala adventističnega pastora, me je vprašal. »Kakšne knjige rada bereš?«

Povedala sem mu naslov zadnje knjige, ki sem jo prebrala. Šlo je za osebno izpoved krščanskega avtorja.

Čez teden dni mi je pastor prinesel nekaj knjig z osebnimi izpovedmi.

Neki dan bi rada napisala svojo osebno izkušnjo.

Če bi pisala lastno osebno izpoved, bi začela s srečnimi trenutki v otroštvu. Opisala bi, da sem stalno dražila stare starše, zaradi česar so se jezili nad menoj. Stara sem bila le 4 ali 5 let, ampak neizmerno zabavno mi je bilo, da sem jim nagajala.

Če bi pisala osebno izpoved, bi pripovedovala o prvem šolskem dnevu. To je bil srečen dan. Moja prababica me je odpeljala v šolo in mi pomagala pri domači nalogi, ko sem prišla domov.

Pradedek in prababica sta me imela zelo rada. Z njima sem živela do svojega odhoda v zapor.

Če bi pisala osebno izpoved, bi pisala o veselih trenutkih v zaporu. Pisala bi o dobrih ljudeh, ki sem jih srečala, na primer o adventističnem pastorju, ki prihaja na obisk enkrat na teden in me poučuje. Pisala bi o drugih mladih prestopnikih ter o življenju in Bogu.

Pastor prihaja s tremi adventističnimi študenti, ki nam kažejo poučne predstavitve. Nehala sem hoditi v šolo po osmem razredu, zato je vse, kar pokažejo, zame novo in zanimivo.

Po vsaki predstavitvi nam povedo še svetopisemsko zgodbo. Prav tako tudi molimo in se pogovarjamo.

Če bi pisala osebno izpoved, bi pripovedovala tudi o najhujših trenutkih v življenju. To je bilo devet mesecev od mojega prijetja pri sedemnajstih letih do mojega prihoda v zapor, kjer prestajam dvanajstletno kazen. Bila sem tako sama. Nihče od mojih sorodnikov me ni obiskal in nihče ni najel odvetnika, da bi me zagovarjal.

Prababica je umrla nekaj mesecev pred mojim prijetjem in pradedek je bil star in bolan. Med tistimi dolgimi meseci pripora pred sojenjem nisem slišala ene same prijazne besede.

Vse pa se je spremenilo, ko sem prispela v zapor. Nekateri pazniki so prijazni, še posebej ženska, ki je bila določena, da mi pomaga obnoviti življenje. Všeč mi je tudi adventistični program oznanjevanja. Po tem tedenskem programu sem spoznala čudovite ljudi in se zblížala z njimi. Nisem mislila, da bom lahko sploh kdaj komu blizu.

Adventisti prijazno govorijo ter me učijo, kako biti koristna in kako zaupati Bogu. To mi je pomembno. V zaporu sem že tri leta in sedem mesecev in za pogojni izpust bom lahko zaprosila čez dve leti. Moje vedenje je pri prošnji za pogojni izpust zelo pomembno. Pokazati moram, da sem lahko samostojna in koristna za družbo.

Če bi pisala osebno izpoved, bi priznala, da sem le v 20 letih doživela za celo življenje gorja. O tem mi je težko pripovedovati. Moja družina je imela finančne težave. Niso mi stali ob strani, ko je bilo treba. V mojem življenju se je zgodilo mnogo nasilnih reči. Zgodile so se mi stvari, na katere nisem imela vpliva. Mogoče je to razlog, zakaj ne maram preveč govoriti o svojem življenju. Mogoče sem zaradi tega vase zaprta.

Če moja prababica ne bi umrla, ne bi šla v zapor. Ampak stvari so se zelo poslabšale potem, ko je ona umrla in sem nekoga ubila.

Ko me izpustijo iz zapora, bi rada imela svojo družino. Rada bi naredila nekaj koristnega s svojim življenjem.

Trenutno pa sem le vase zaprta dvajsetletnica, ki zelo rada bere osebne izpovedi. Nekega dne bi rada napisala osebno zgodbo.

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal programu za doseganje mladih v Romuniji. Hvala vam za dar.

28. marec 2020

ROMSKA VAS NAJDE SOBOTO

Peter Mižigar, 44 let, Slovaška

Dva tisoč prebivalcev romskega naselja na Slovaškem se je imelo za kristjane. Nihče pa ni hodil v cerkev. Nobeden ni nikoli prebral Svetega pisma. Po neodvisnosti Slovaške leta 1993 so mnogi misijonarji začeli prihajati v naselje Rakúsy. Prva misijonarja, poročen par, je pridigal na glavni ulici vsako nedeljo. Ljudje so se zbirali in poslušali, toda niso veliko veliko razumeli, ker nikoli niso brali Svetega pisma.

Eden izmed vaščanov Peter Mižigar se je bolj zanimal za svojo glasbeno skupino kakor pa za poslušanje sporočila misijonarjev. Pri porokah in pogrebih je igral bas kitaro. Navadno so člani skupine z njegovim bratom Pavolom vred zaslužek porabili za alkohol. Peter pa ni nikoli pil alkohola, kadar je nastopal. Bil je odgovoren za prevažanje.

Ker je nastopal trezen, je lahko opazil, da lahko občinstvo dodelimo v eno izmed dveh skupin: ali je šlo za ljudi z dobrimi manirami in visoko razumnostjo ali pa za ljudi bolj primitivnega vedenja. Njegovi prijatelji tega niso opazili, ker so vedno pili alkohol.

Peter je pri koncertih z zanimanjem opazoval ljudi. Razlika med dvema skupinama iz romske četrti je izginila, ko so pili.

Ko so bili ljudje pijani, so se premožni ravno tako slekli do pasu in se vedli enako kakor revni. Vsak dogodek se je končal s pijanim obračunom s pestmi. Celo pogrebi.

Ko je občinstvo nekoč na Češkem v pijani blaznosti napadlo glasbenike, sta se Peter in njegov brat odločila, da ne bosta več nastopala v skupini.

»Prenehal bom igrati posvetno glasbo,« je dejal Pavol, »rad bi igral v slavo Bogu.«

Pavol je poslušal krščansko glasbo, ki so jo prinesli misijonarji.

Kmalu so Peter, Pavol in drugi glasbeniki igrali krščansko glasbo v Pavolovi hiši. Ob neki taki priložnosti je Peter opazil Sveto pismo, ki je ležalo na mizi.

»Kakšna knjiga je to?« je vprašal in jo vzel v roke.

Pavol mu jo je hitro iztrgal iz rok. »Pusti jo pri miru,« je rekel, »to ni zate.«

Pavol je proučeval Sveto pismo in ni želel drugim povedati o njegovi vsebini.

Medtem ko so Pavol in drugi igrali, jo je Peter na skrivaj skrnil pod pazduho in zapustil hišo.

Doma je nato v naslednjem mesecu bral Sveto pismo. Najprej se je lotil Razodetja in nato evangelijev.

Čez čas je bratu priznal, da mu je vzel Sveto pismo. Pavol je kot mlajši brat lahko prosil le, da mu ga vrne, ko ga bo prebral.

Neki dan je Peter prišel do vrstice v Mr 16,16, kjer je Jezus rekel: »Kdor veruje in je krščen, bo zveličan.«

Zaprl je Sveto pismo in ga zopet odprl. Ista vrstica je zrla vanj. »Kdor veruje in je krščen, bo zveličan.«

Trikrat je Peter Sveto pismo zaprl in zopet odprl in vsakič se je odprlo pri isti vrstici. Peter je pograbil Sveto pismo in stekel v bratovo hišo. Pavol je igral z dvema prijateljema.

»Prosim, pridi in me krsti,« je rekel Peter. Nič ni vedel o krstu. Hotel je le biti poslušen Jezusu in se krstiti.

»Želiš, da te jaz krstim?« je vprašal Pavol.

»Da, tu zelo jasno piše, da kdor koli je krščen, bo zveličan,« je odvrnil Peter.

Pavol se je obotavljal, toda Peter je vztrajal. Oba brata in njuna prijatelja so se odpravili do meter globokega potoka zunaj naselja in drug drugega krstili. Grehe so priznali Bogu in ga prosili za odpuščanje. Potem so občutili nepopisno veselje in se pogovarjali, kako se ob njihovem krstu veselijo vsa nebesa.

Po tem dnevu so vsi štirje prenehali preklinjati, kaditi in piti. Sosedje so bili presenečeni. Prej, ko so pili, so se jih ljudje iz strahu na daleč izogibali.

Štirje prijatelji so se odločili, da bodo vsak dan skupaj proučevali Sveto pismo. Včasih so začeli zvečer in brali do zgodnjega jutra. Tudi drugi ljudje so se pridružili svetopisemski skupini. Pogosto se je v Petrovi dnevni sobi, ki je bila združena s kuhinjo, gnetlo 50 do 100 ljudi. Pri nekem večernem proučevanju je Peter opazil, da se Mr 16,9

začne z besedami: »Ko je prvi dan po soboti navsezgodaj vstal.«. Peter se je spomnil, da je Jezus s sledilci počival na sedmi dan, v soboto, in se spraševal, zakaj so vsi misijonarji njegovo naselje obiskovali ob nedeljah. Nobeden izmed misijonarjev ni znal odgovoriti na njegovo vprašanje.

Svetopisemska skupina je še naprej brala in prišla do četrte zapovedi.

Začeli so posvečevati soboto.

Neki dan je Peter omenil svojo zbežanost tujcu, ki je bil na obisku pri romskem sorodniku. Tujec, Josif po imenu, je bil adventist in je Petru povedal, da obstaja cerkev, ki posvečuje svetopisemsko soboto. Na Petrovo vabilo je Josif spregovoril svetopisemski skupini. Pozneje je Josif Petra in njegove prijatelje peljal v bližnjo krajevno Krščansko adventistično cerkev. Na Petra je poseben vtis naredilo tiho spoštljivo vedenje pri adventističnem bogoslužju.

Petrova dnevna soba je postala adventistična hišna cerkev z bogoslužjem in drugimi programi.

Peter, njegov brat in 24 drugih članov skupine se je leta 2015 krstilo v Krščanski adventistični cerkvi. V naslednjih dveh letih se je krstilo še deset ljudi. Leta 2018 so na obrobju naselja zgradili molitveni dom krajevne Krščanske adventistične cerkve, v katerem se vsako soboto zbere približno 100 ljudi.

To je cerkev, ki jo je Bog zgradil od temelja v Petrovi dnevni sobi.

To četrletje bo del daru trinajste sobote podprl program za ranljive otroke v cerkvi v Rakúsyju na Slovaškem. Hvala za vaš prispevek to četrletje za ta projekt in druge v Bolgariji, Nemčiji in Španiji.